

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.001/2026/5.

A felperes: Felperes1

(cím7)

A felperesi képviselő: Dr. Ihász Lajos ügyvéd

(cím5)

Az alperes: Alperes1

(Cím2)

Az alperesi képviselő: Dr. Méhes László ügyvéd

(cím6)

A per tárgya: Egészségügyi szolgálati jogviszony megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék, 2.M.70.040/2025/17.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 18.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 501.606 (ötszázegyezer-hatszázhat) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 631.949 (hatszázharmincegyezer-kilencszáznegyvenkilenc) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes védőnői munkakörben 2006. szeptember 1-jétől dolgozott helység1 védőnői körzetben. Munkáltatója 2023. június 30-áig helység1 Község Önkormányzata volt, majd áthelyezéssel az alperessel létesített egészségügyi szolgálati jogviszonyt 2023. július 1-jétől. A felperes a helység1i védőnői körzeti feladatok ellátása mellett 2023. január 1-jétől 2024. augusztus 31-ig helyettesként dolgozott a helység2i védőnői körzetben is.

[2] Az alperes 2023-ban és 2024-ben is elvégezte a felperes minősítését, a 2023. évi minősítés eredménye „kiváló teljesítmény”, míg a 2024. évi minősítés során „átlag alatti teljesítmény” minősítést kapott.

[3] A felperes 2023 augusztusában a helység2i védőnői körzetben egy gondozása alá tartozó gyermek 6 éves státuszvizsgálatát elmulasztotta. A státuszvizsgálat szülővel egyeztetett időpontjában a felperes a védőnői tanácsadóban nem jelent meg. Mivel felperes a szülővel újabb időpontot a vizsgálatra nem határozott meg, a gyermek 6 éves státuszvizsgálata elmaradt, a felperes 2024 augusztusában csak a szülő által kezdeményezett 7 éves státuszvizsgálatot végezte el.

[4] A helység1i, illetve a helység2i körzet vonatkozásában a működési engedélyekben meghatározott tanácsadási időpontok azonosak, ezért a felperes a helység2i körzetben a helyettesítés időszakában a működési engedélyben feltüntetett tanácsadási időponttól eltért, azonban a működési engedély módosítását nem kezdeményezte, illetve az eltérésről az alperest nem tájékoztatta.

[5] A egyéb1 egyéb2 2024. május 8-án a felperes védőnői tevékenységét soron kívüli szakfelügyeleti vizsgálat keretében ellenőrizte, melyről VA-04/NEO/00622-3/2024. számon jegyzőkönyvet állított ki és annak a III. összegző részében az alábbi szakmai hibákat rögzítette:

Az adatlap kitöltése hiányos vagy hibás volt: a gyermek életkora a halál bekövetkeztekor nem jól volt kitöltve, a halál okánál nincs feltüntetve információ, a gondozásba vétel dátuma hibásan volt megadva, a védőnői gondozás időtartama nem volt kitöltve, a védőnői látogatások száma nem rögzített az adatlapon, a tanácsadáson történt megjelenések száma sem volt kitöltve, a csecsemő koraszülöttségét felperes nem vette fokozott gondozási oknak. A családlátogatásokról felperes által felvett látogatólapok (betétlapok) alapján nem derült ki,

hogy az újszülött egészségügyi ok miatt veszélyeztetett gondozottként volt-e nyilvántartva és gondozva, továbbá erről igazolható módon értesítés sem történt a gyermeket ellátó háziorvos felé. A kórházi gyermekágyas és újszülött értesítőben egyértelműen szerepel a koraszülöttség ténye és hogy a Névl Gyermekambulancia koraszülött gondozója is gondozásba vette az újszülöttet, kontrollvizsgálatra visszahívta. Ennek eredménye és a kontrollok gyakorisága a védőnői dokumentációban nem található meg. A szülői kérdőívek átadásáról a védőnői látogatáslapon nem történt feljegyzés, de a kérdőívek kitöltöttek, aláírtak mindkét fél részéről. A védőnő a „Védőnői szűrővizsgálat és eredménye” című dokumentumokon (1, 2, 4 hónapos) a védőnői észlelés, vizsgálat alapján soron kívüli házi gyermekorvosi vizsgálat szükségességéről szakmai véleményt nem adott, ezek a vélemények hiányoznak. A gyermekegészségügyi törzslapon a veszélyeztetettség oka, csípőszűrés eredménye nem szerepel. Az újszülött státusz és epikrizis kitöltése hiányos volt (kibocsátási súly, jelenlegi súly, BCG ideje hiányzott, az intézetből történt hazabocsátás ideje nem volt pontos).

[6] A szakfelügyeletet végző védőnő az ellenőrzés eredményeként rögzítette, hogy a felperes védőnői gondozási tevékenységének utóellenőrzése szükséges a fokozott gondozást igénylő csecsemők esetében.

[7] A egyéb1 egyéb2 által 2024. október 15-én tartott utóellenőrzésről kiállított jegyzőkönyvben az eljáró védőnő megállapította, hogy a felperes védőnői dokumentációjában az újszülött és csecsemőgondozási tevékenységet érintően több helyen hiányosságot tapasztalt. Az újszülöttek és csecsemők szülei aláírásukkal igazolták, hogy tájékoztatást kaptak gyermekük egészsége fejlődésével kapcsolatban, mindkét vizsgálat esetben a csecsemők egészségügyileg veszélyeztetett gondozást igényelnek. A dokumentáció szerint csak az egyik csecsemő gondozott veszélyeztetettként. A rizikó kérdőív egyik esetben a védőnői látogatások betétlapján hiányosan volt kitöltve. Az egyik csecsemő esetén a gondozási terv nem került átadásra. A védőnői gyermekágyas látogatások időpontjai nem fedték a csecsemőlátogatások időpontjait.

[8] A hatóság a fenti szakfelügyeleti ellenőrzésről készült jegyzőkönyveket az alperesnek megküldte.

[9] Az utóellenőrzést követően a egyéb1 VA-04/NEO/01379-1/2024. számon határozatot hozott és abban a következőket állapította meg:

a. Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 5. § (3) bekezdésében foglaltakkal szemben a működési engedélyben szereplő védőnői tanácsadási idő nem egyezik meg a tanácsadó falán kifüggesztett időponttal.

b. A 2015. évi CXXIII. törvény 13. § (4) bekezdés a), b), c) pontjában foglaltakkal szemben a védőnői rizikó kérdőív kitöltése a vizsgált esetből hiányos egy esetben.

c. A 2015. évi CXXVIII. törvény 13. § (5) bekezdése és 8. § 3a)-3b) bekezdésében, valamint a 49/2004. (V.21.) ESzCsM rendelet 3. § db), de), dg), ga) bekezdésében foglaltakkal szemben a vizsgált két esetben az egészségügyi ok miatt fokozott védőnői gondozást igénylő egyik eset nem került dokumentálásra.

d. A 2015. évi CXXVIII. törvény 13. § (5) és 8. § 3a)-3b) bekezdésében foglaltakkal, valamint a 49/2004. (V.21.) ESzCsM rendelet 3. § dd) pontjában foglaltakkal szemben a felelős személy tájékoztatása, mely az újszülött és csecsemő egészséges fejlődését befolyásolná, mindkét esetben elmondás szerint szóbeli tájékoztatás útján történtek meg, azonosítható írásos formában nem.

e. A 49/2004. (V.21.) ESzCsM rendelet 3. § da) pontjával szemben a mindkét fél által aláírt és egyeztetett védőnői gondozási terv nem került átadásra a vizsgált két esetből egy esetben.

f. A 49/2004. (V.21.) ESzCsM rendelet 8. számú mellékletében foglaltakkal szemben a védőnői látogatások betétlapjai hiányosan vannak kitöltve, a védőnői feljegyzés és intézkedések dokumentációja hiányzik.

[10] A hatóság az alperest, mint a vármegyei védőnői szolgálat osztályának működtetőjét figyelmeztette, és egyúttal kötelezte a határozatban megjelölt jogszabályok és szakmai iránymutatások betartására, valamint arra, hogy gondoskodjon az utóellenőrzéssel érintett védőnő (felperes) esetében a jogszabályok betartatásáról és ezek betartásának ellenőrzéséről.

[11] Az alperes a határozat közlését követően szakmai egyeztetést tartott a feltárt hiányosságok, illetve a felperes védőnői munkavégzése tekintetében, és az alperes védőnői osztályának vezetői az ellenőrzés eredményeként a felperes fokozottabb szakmai támogatásáról, és ellenőrzéséről döntöttek. A mentor védőnő 2024. november 26-án, 2024. december 11-én, 2024. december 17-én, valamint 2025. január 28-án és 29-én a felperes védőnői körzetében helyszíni szakmai vizsgálatot tartott.

[12] 2025. február 5. napján alperesi vármegyei védőnői szolgálat akkori osztályvezetője, vármegyei kollegiális védőnői mentor (egyéb3) az általa elvégzett mentor védőnői vizsgálat eredményéről az alperes intézményvezetője részére tájékoztatást írt, amelyet két verzióban készített el. Az osztályvezető a tervezeteket – mielőtt az alperes főigazgatójának megküldte volna – emailen elküldte a felperesnek. A 2025. február 5-én kelt tervezetek közül az utóbb készült és a felperesnek másodszor külön emaillel megküldött tervezet az első verzióhoz képest további hiányosságokat rögzít. 2025. február 6-án a felperes – jogi képviselője útján – emailt küldött egyéb3 osztályvezetőnek, hogy nyilatkozzon, melyik a végleges változat, mert a megküldeni kért mellékletek megismerése után a jelentésben foglaltakra észrevételt kíván tenni. Az osztályvezető 2025 február közepétől a keresőképtelensége, majd a jogviszonyának megszüntetése miatt nem dolgozott, az alperes részéről az alperes védőnői osztálya a felperes fenti emailjére nem válaszolt.

[13] Az alperes 2025. január 29-én mentor védőnői vizsgálat keretében a várandós gondozottak törzslapjainak áttekintése során észlelte, hogy a felperes egy veszélyeztetett várandós gondozott esetében a 33. terhességi héten, 2024. december 17-én 139/99-es értékű vérnyomást mért, mely ún. határérték vérnyomásnak minősül. A felperes a védőnői protokoll ellenére 2025. január 13-áig a veszélyeztetett terhes várandóst nem vizsgálta, illetve szabadságának idejére helyettesét nem tájékoztatta arról, hogy a várandós védőnői vizsgálata

szükséges. A háziorvos 2025. január 13-án a várandósnál magas vérnyomást mért, továbbá fehérjevizelést állapított meg, emiatt kórházba irányította.

[14] 2025. március 7-én a felperes a tanácsadásán megjelent helység1 külterületén lakó várandóst arról tájékoztatta, hogy védőnői gondozásba addig nem tudja venni, míg a helység1i védőnői körzetben lakcímkártyával igazoltan bejelentett lakcímmel nem rendelkezik. A várandós ezt követően a felperest 2025 április végéig ismételt nem kereste fel védőnői gondozás céljából, várandós kiskönyv részére nem került kiállításra. A várandós nőgyógyászát arról tájékoztatta, hogy a helység1i védőnő nem fogadta, mivel lakcíme (házszáma) a helység1i körzetben nincs, helyrajzi számmal rendelkező ingatlanban él. A várandós gondozását ellátó szülész-nőgyógyász 2025. április 28-án a megyei vezető védőnőt tájékoztatta, hogy egy általa gondozott várandóst a helység1i körzet védőnője nem vett nyilvántartásba arra hivatkozva, hogy állandó lakcíme helység3. A szakorvos tájékoztatta a vezető védőnőt, hogy a várandós életvitelszerűen helység4, egy kizárólag helyrajzi számmal rendelkező ingatlanban tartózkodik. A megyei vezető védőnő a járási vezető védőnő útján felhívta a felperest, hogy az előírásoknak megfelelően járjon el a várandós védőnői gondozásba vétele érdekében. Az intézkedést követően a felperes 2025. április 29-én a helység4 életvitelszerűen élő várandóst védőnői gondozásba vette. Az alperest, illetve a védőnői osztály osztályvezetőjét, tanú2t a felperes eljárásáról 2025. április 29-én tájékoztatta a egyéb1 Népegészségügyi Osztálya.

[15] Az alperes ápolási igazgatója a 2025. április 28-án kelt levelében felhívta a felperest, hogy nyilatkozzon, a védőnői szolgálat osztályvezetőjének ellenőrzésekor feltárt hiányosságok pótlása teljeskörűen megtörtént-e. A felperes a 2025. április 30-án kelt válaszában az alperes ápolási igazgatójával azt közölte, hogy az ellenőrzéskor feltárt hiányosságok pótlása teljeskörűen megtörtént, a veszélyeztetett gondozottak esetében megvalósult a fokozott gondozás és az ehhez szükséges dokumentáció rögzítésre került.

[16] 2025. május 13-án a egyéb1 egyéb2 tervezett szakfelügyeleti ellenőrzést tartott a felperes védőnői körzetében, kiemelten az egészségügyi/vagy szociális okból veszélyeztetett gyermekek vonatkozásában. Az ellenőrzésről VA-04/NEO/00560-8/2025. számon jegyzőkönyvet állított ki, amelyben a következő hiányosságokat rögzítették. A szociális ok miatt fokozott gondozást igénylő esetben a gondozási terv aktualizálása szükséges. Ennek bemutatása 2025. május 31-ig történjen meg. A felperes a vizsgált esetben a gyermek veszélyeztetettségének megelőzése és megszüntetése érdekében a gyermeket ellátó házi gyermekorvossal együttműködik, a fokozott gondozást igénylő esetekről az írásbeli értesítések pótlásra és bemutatásra kerülnek 2025. május 31-ig.

A felperes a családokat tájékoztatta az életkorhoz kötött kötelező szűrővizsgálatokról és védőoltásokról, ezekben az esetekben elmaradás volt. A vizsgált egészségügyileg fokozott gondozást igénylő gyermek esetében a szemészeti utógondozás és a 2025. január 16-án kelt fejlődés neurológiai ambuláns kezelőlap bemutatásra kerül 2025. május 31-ig.

[17] Az alperes a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyát 2025. június 5-én felmondással megszüntette. A felmondásban rögzítette, hogy a felmondási idő 70 nap, melynek teljes tartalmára mentesítette felperest a munkavégzést alól, és tájékoztatta, hogy az Mt. 77. § (5) bekezdés b) pontja alapján végkielégítés nem illeti meg.

[18] A felmondás indokolása szerint 2025. május 9-én az alperes tudomására jutott, hogy felperes munkavégzésével kapcsolatban ismételt panasz érkezett. Felperessel szemben a városi kollegiális védőnő mentor tett panaszt az Ápolási Igazgatóság részére a következő okok miatt. A kormányhivatal megyei vezető védőnőjétől írásos feljegyzés érkezett az intézményhez. A feljegyzés szerint tanú3 szülész-nőgyógyász kereste fel egyébként, a megyei vezető védőnőt telefonon, hogy az által gondozott várandós (R.M.) ez idáig nem kapta meg a szükséges védőnői ellátást, és a védőnő elutasította helységi lakcímkártya hiányában a védőnői gondozást. Az esettel kapcsolatban az alperes megállapította, hogy felperes a gondozást elutasította, és ezzel jogszabályt sértett.

[19] Az eset kapcsán az alperes tudomására jutott az is, hogy nem ez volt az első bejelentés felperes tekintetében, korábban egy édesanya megkereste a védőnői osztályt, hogy gyermekének egy éve csúszik a 6 éves státuszvizsgálata, és a következő évre sincs időpontja. A mentor tájékoztatása szerint a telefonon beérkező szülői panasz arra is kitért, hogy felperes rendszerint lemondta a tanácsadási időpontokat, és telefonon sem lehetett elérni.

[20] Az alperes tudomására jutott az is, hogy a felperes korábban önkényesen, az alperes és a hatóság felé be nem jelentve változtatott a tanácsadási időn, a saját és a helyettesítéssel érintett körzetében is. A korábbi megyei mentor védőnő elvette felperestől a helységi védőnő helyettesítésének feladatát, hogy ezzel tehermentesítse, de az ezt követő időszakban továbbra is fennálltak a felperes munkájával kapcsolatos hiányosságok.

[21] Az alperes hivatkozott a felmondás indokolásában arra is, hogy a szakmai ellenőrzés feltárta, egy esetben a mért magasvérnyomás érték után kontroll és orvosirányítás nem történt meg a 33. betöltött terhességi héten (2024. december 17.). A mért magasabb vérnyomás érték után felperes négy héten keresztül nem követte nyomon a vérnyomás alakulását, amely az oedema és proteinuria mellett, vagy attól függetlenül is praeclampsiára utalhat. A praeclampsia mind a magzat, mind az anya életére, egészségére veszélyes lehet, HELLP szindrómába is átmehet, amely életveszélyes állapot a magzatra és a várandósra egyaránt. A várandóst végül a háziorvos irányította kórházba fehérjevizelés és magasvérnyomás miatt. Az eset súlyosságát mutatja, hogy az érintett várandóst felvették a kórházba, felperes által pedig nem történt meg a folyamatos gondozás, a mért nem optimális érték kontrollálása, nyomon követése és a gondozott orvoshoz irányítása.

[22] Az alperes a felmondásban hivatkozott arra is, hogy felperes 2025. április 30-án írásban nyilatkozott arról, hogy a munkavégzésével összefüggésben feltárt adminisztrációs hiányosságok pótlása minden esetben megtörtént, kitérve a veszélyeztetett gondozottak gondozására és az ehhez szükséges adminisztrációk pontos, jogszabályban előírt vezetésére. Ezzel szemben a 2025. május 13-án készített szakfelügyeleti jegyzőkönyv a veszélyeztetettek vizsgálatánál 3 pontban is hiányosságokat írt le.

[23] A felperes keresetlevelet terjesztett elő, melyben elsődlegesen egészségügyi szolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként 3.949.680 forint végkielégítés és 1.515.940 forint kompenzációs átalány megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Másodlagos kereseti kérelmében kérte szolgálati jogviszonyának visszaállítását. A felperes perköltség iránti igényt is előterjesztett.

[24] A felperes kereseti kérelmének jogalapjaként a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. §-ára, 7. § (1) és (3) bekezdésére, a 64. § (1) bekezdés b) pontjára és (2) bekezdésére, a 65. § (1) bekezdésére, a 66. § (1)-(2) bekezdésére, a 77. §-ra, a 82. §-ra, a másodlagos kereset tekintetében az Mt. 83. § (1) bekezdés ab) alpontjára, valamint az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény 12. § (1) bekezdés a) pontjára, a 13. § (1)-(2) bekezdésére, és az 528/2000. (XI.28.) Kormányrendelet 29. § (1) bekezdésének rendelkezéseire hivatkozott.

[25] A felperes kereseti kérelmének ténybeli alapja körében előadta, egyéb3 felperes védőnői tevékenységével kapcsolatban két jelentéstervezetet készített, de felperes jogi képviselője kérése ellenére nem kaptak választ, hogy a két jelentés közül melyiket kívánja továbbítani a munkáltató vezetőjéhez, így az alperes elzárta attól, hogy a jelentésben foglaltakra észrevételt tegyen, az alperes ezt követően szüntette meg felmondással egészségügyi szolgálati jogviszonyát.

[26] A felperes álláspontja szerint a felmondás indokolása nem valós, nem okszerű és nem világos. Arra hivatkozott, hogy nincs tudomása arról mióta védőnői munkakörben dolgozik, hogy panasz érkezett a munkavégzésére. Vitatta, hogy a várandós gondozását elutasította és hogy ezzel jogszabályt sértett. Ezzel összefüggésben azt adta elő, hogy 2025. március 7-én egy, a működési területén sem bejelentett lakcímmel, sem tartózkodási hellyel nem rendelkező várandós adott tájékoztatást várandósságáról, ahol a háziorvos is jelen volt. A várandós közölte, hogy bejelentett lakcíme helység3ben van, magyar TAJ-kártyája sincs. A gondozásba vétel lehetőségének a vizsgálata szükséges volt, amelyet a várandós tévesen úgy tekintett, hogy a gondozásba vételt elutasította. Miután kiderült, hogy a nevezett várandós helység1 község területén egy zártkerti ingatlanban tartózkodik, gondozásba vételre került. Amennyiben elutasította volna a várandós gondozásba vételét, akkor sem követett el volna jogszabálysértést.

[27] A státuszvizsgálata csúszásával kapcsolatban arra hivatkozott, az anyával megbeszélte időpont valamilyen okból megghiúsult, újabb időpont egyeztetésére azért nem került sor, mert többször próbálta az anyát telefonon elérni, de nem járt sikerrel. Ez az eset a felmondását megelőzően egy évvel korábban történt, a felmondási indok okszerű sem lehet.

[28] A tanácsadási idő változtatásával kapcsolatban előadta, a helyettesítési körzet tekintetében a bejelentett tanácsadási idő az állandó védőnő tanácsadási idejére vonatkozott. A helyi önkormányzattal megállapodott a tanácsadási időről a helység2i helyettesítési körzetben. A saját körzetében nem változtatta meg a tanácsadás idejét.

[29] A 33. betöltött terhességi hét utáni vérnyomásméréssel összefüggésben álló felmondási indok tekintetében szintén arra hivatkozott, hogy az nem felel meg a valóság és az okszerűség követelményének. Vitatta, hogy a várandós kórházi felvételére azért került sor, mert általa a folyamatos gondozás nem történt meg.

[30] A veszélyeztetett gondozottak vizsgálatával kapcsolatos adminisztrációs hiányosságokkal összefüggésben arra hivatkozott, hogy ez az indok nem felel meg a

világosság követelményének, az indokolásból nem derül ki, hogy milyen hiányosságokat tártak fel e tekintetben.

[31] Nem tanúsított olyan magatartást, amely szembe menne az egészségügyi alapellátásra és különösen a védőnői szolgálatra vonatkozó hatályos jogszabályi és szakmai rendelkezésekkel. A védőnői ellátás célját, munkáltatójának hírnevét nem veszélyeztette.

[32] A jelentéstervezetek vonatkozásában kérés ellenére a mentor védőnőtől válasz nem érkezett, azokra észrevételeit nem tudta megtenni. Az alperes nem a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelően járt el, amikor nem adott lehetőséget a védekezés előterjesztésére, ezzel a kölcsönös együttműködés elvét is megsértette.

[33] A másodlagos kereseti kérelemmel összefüggésben a felperes az Mt. 7. § (1) és (3) bekezdésére hivatkozott és a joggal való visszaélés tekintetében annak tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes nem adott lehetőséget a védekezésének előterjesztésére. A perfelvételi tárgyaláson a felperes a joggal való visszaélés körében kifejtette, hogy az alperes először határozott a felperesi egészségügyi szolgálati jogviszony megszüntetéséről és ehhez kereste meg az indokokat, amelyre az is utal, hogy az alperes sok indokot jelölt meg a felmondásban.

[34] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Álláspontja szerint a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyának felmondással történő megszüntetése jogszerű volt. A felmondási indokokkal összefüggésben az alperes úgy nyilatkozott, hogy a felmondásban foglaltakat változatlanul fenntartotta.

Az alperes előadta, hogy a „korábbi panasz” alatt a kormányhivaltól megkapott szakfelügyeleti hiányosságokról szóló jegyzőkönyvek értendők, amelyek miatt folyamatos mentor védőnői ellenőrzésre volt szükség. 2024. május 23-án kapott értesítést az alperes a egyéb1 helység5i Járási Hivatal Népegészségügyi Osztályától, majd 2024. október 29-én a egyéb1 tájékoztatta az alperest arról, hogy szakfelügyeleti utóellenőrzés történt és ennek során továbbra is számos hibát és hiányosságot tártak fel. Minderre tekintettel a felperes esetében 2024. év második felétől a mentor védőnői ellenőrzésre folyamatosan szükség volt. A helység5i Járási Hivatal VA04/NEO/01379-1/2024. iktatószámú határozatában az alperest figyelmeztették, illetve felszólították a felperes mulasztása miatt a jogszabályok betartására.

[35] Az alperes a jogi érvelésében kifejtette, a felperes a felmondásban rögzített kötelezettségszegéseivel, illetve ezekkel összefüggő magatartásával megszegte az Mt. 52. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeit, továbbá az Mt. 6. § (1)-(2) bekezdésében foglalt általános magatartási szabályokat azzal, hogy az Mt. 6. § (1) bekezdése alapján az egészségügyi dolgozók vonatkozásában az irányadó törvények az elvárhatóság, gondosság magasabb szintjét határozzák meg. Az Eü.tv. 77. § (3) bekezdése rögzíti, hogy minden beteget az ellátásban részt vevőktől elvárható gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, illetve irányelvek betartásával kell ellátni. Az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény 5. § (1) bekezdésében foglalt követelményekre is figyelemmel kifejtette, hogy a jogszabályi rendelkezések az Mt. általános elvárhatósági követelményein túlmenően határozzák meg az egészségügyi dolgozók irányába támasztott

követelményeket, miután az egészségügyi ellátás tárgya maga az emberi élet, amely fokozott védelmet érdemel. Álláspontja szerint az egészségügyi dolgozókkal összefüggésben mind a jogszabályi, mind az általános társadalmi elvárások magasabbak az átlagosnál.

[36] Mivel a felmondás jogszerű volt, a felperes az Mt. 77. § (5) bekezdése alapján végkielégítésre nem volt jogosult, tekintve, hogy a vele közölt felmondás alapja a munkaviszonnyal kapcsolatos magatartása volt. Az alperes az elsődleges kereseti kérelem tekintetében, a kereseti kérelmet az összecszerűség tekintetében nem vitatta.

[37] A másodlagos kereseti kérelem vonatkozásában kifejtette, hogy a joggyakorlás célja a jogviszony megszüntetése volt, amely a felperes kötelezettségszegéseire vezethető vissza. Ennek megfelelően a felmondás jogát annak rendeltetésszerű céljára használta.

[38] Hangsúlyozta, hogy a jogviszony megszüntetéséhez a kormányhivatal 2025 májusában érkezett értesítése járult hozzá, mellyel összefüggésben a mentor védőnő részéről szakmai véleménynyilvánításra már nem került sor, mivel ekkor ő táppénzes állományban volt, majd 2025. május 15-ével egészségügyi szolgálati jogviszonya megszűnt.

[39] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 501.609 forint ügyvédi munkadíjat elsőfokú perköltséggént. Megállapította, hogy 384.468 forint eljárási illeték és 4.137 forint állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

[40] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a támadott felmondás indokolása az Mt. 64. § (2) bekezdésében foglaltak szerint megfelel a világosság törvényi kritériumának, a felmondás indokolásából kitűnik, hogy az alperes a felperes magatartása, illetve képessége – a felmondás tartalma szerint –, szakmai alkalmatlanság miatt szüntette meg a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyát. Az indokolás részletesen tartalmazza a felperes azon konkrét kötelezettségszegéseit, amelyek miatt a felperes magatartásával veszélyeztette a védőnői ellátás célját, munkáltatója hírnevét.

[41] Az okszerűség vizsgálata körében az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a felperesnek védőnői munkakörében milyen feladatokat kellett ellátnia, és hogy azok vonatkozásában az alperes a felmondásban általa megjelölt hiányosságokat bizonyította-e.

[42] A tényállás tekintetében a [33] bekezdésben megállapította, hogy az ott felsorolt bizonyítékok alátámasztották, a perbeli jogviszony megszüntetéséhez egy közel háromnegyed éves folyamat vezetett, amely során az alperes a felperes munkavégzésével kapcsolatban több, folyamatosan jelentkező hiányosságot tárt fel. A felperes munkájára vonatkozó, határozatba foglalt hatósági figyelmeztetés, a felperes munkahelyi vezetőinek jelzése az alperes tekintetében a felperes munkájára vonatkozó panaszként értelmezhetőek, ezért a felmondás azon megállapítása, miszerint 2025. május 9-én a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomására jutott, hogy a felperessel szemben a munkavégzés okán ismételt panasz érkezett, bizonyítást nyert.

[43] A megszüntetés indokaként hivatkozott, a lakcímkártyával nem rendelkező várandós gondozásba vételének felperes általi elutasításával kapcsolatban megállapította, hogy ezen felmondási indok valós, az alperes tanúvallomásokkal és a becsatolt iratokkal bizonyította. Az elsőfokú bíróság kiemelte, a felperes személyes meghallgatása során maga is azt adta elő, úgy tudta, ahhoz, hogy gondozásba vegye a várandóst, érvényes lakcímmel vagy legalább bejelentett tartózkodási hellyel kell rendelkeznie, és azt mondta a várandósnak, hogy mindezeket rendeznie kell ahhoz, hogy gondozásba vegye (13. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal első bekezdés). A felperes nyilatkozata szerint ő ragaszkodott ahhoz, hogy legyen bejelentett lakcíme, és nem tájékozódott, hogy amennyiben a gondozott a védőnői körzetében lakik, de lakcímmel nem rendelkezik, akkor mi a jogszerű eljárás. A bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2025. március 7-től április 9-ig terjedő időszakra a felperes téves szakmai álláspontja következtében a várandós nem került védőnői gondozásba, továbbá azt is, hogy a felperes végül a járási vezető védőnő utasítása alapján járt el a várandós gondozásba vétele érdekében 2025. április 29-én.

[44] Az elsőfokú bíróság a várandós gondozásba vételével kapcsolatban megállapította, hogy a felperes magatartása nem felelt meg a 49/2004. (V. 21.) ESzCsM rendelet 2. § (5) bekezdésében foglalt eljárásnak, ezért az kötelezettségszegésnek minősül. A felmondásban is felhívott fenti jogszabályi rendelkezés rögzíti, hogy a védőnő köteles a védőnői gondozás lehetőségét felajánlani a körzetében életvitelszerűen tartózkodó azon személyeknek is, akiről tudomást szerez és ellátása védőnői kompetenciájába tartozik. A gondozásba vétel elfogadását követően ilyen esetben a védőnő haladéktalanul írásban értesíti a bejelentett lakóhely szerint illetékes védőnőt a gondozásba vételről. tanú5 tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes előtt is ismert volt, hogy a várandós helység4 életvitelszerűen tartózkodik, családjával ott él. Mindezekre tekintettel felperesnek további feltétel meghatározása nélkül fel kellett volna ajánlania a várandós számára a gondozásba vétel lehetőségét. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, amennyiben a felperes kellő tapasztalat hiányában bizonytalan volt, a gondos, adott helyzetben elvárható magatartás szerint e szabályokat értelmeznie, szükség esetén szakmai segítséget kellett volna kérnie. Felperes kötelezettségszegését nem menti, hogy felperes ezen eljárásáról tanú5 háziorvos is tudott a tanúvallomása szerint. Felperes védőnői felelőssége független a védőnői körzetben egészségügyi szolgálatot ellátó háziorvos felelősségétől.

[45] A helység2i védőnői körzetben élő, felperes által gondozott gyermek hatéves státuszvizsgálatával kapcsolatos mulasztást is bizonyítottanak minősítette az elsőfokú bíróság. tanú4 tanúvallomása alapján azt is megállapította az elsőfokú bíróság, hogy miután a felperes előzetes megbeszélés ellenére nem jelent meg a hatéves státuszvizsgálat kitűzött időpontjában a tanácsadóban, a felperes őt ismételtelen nem kereste, és a hatéves státuszvizsgálat elvégzése érdekében, illetve a hétéves státuszvizsgálat elvégzése érdekében is ő intézkedett az alperes védőnői osztályának bevonásával. A felperes ezzel megszegte a területi védőnői ellátásról szóló 49/2004. (V. 21.) ESzCsM rendelet 3. § d) pont dd) alpontjában, és az 51/2997. (XII. 18.) NM rendelet 4. § b) pontjában foglaltakat.

[46] A felperes a fenti jogszabályi rendelkezésen alapuló státuszvizsgálat elvégzésével kapcsolatos feladatát nem látta el, ezen magatartása kötelezettségszegésnek minősül. Felperes szülői mulasztásra e tekintetben alappal nem hivatkozhat, mert tanú4 tanúvallomása szerint az volt megállapítható, hogy az elmulasztott vizsgálatot követően a tanú kereste telefonon felperest újabb időpont egyeztetése érdekében, ami nem vezetett eredményre, ugyanakkor felperes a tanút nem kereste, és a tanúnak kellett kezdeményeznie a

hétéves vizsgálatot az alperes védőnői osztályán keresztül. Megalapozottan hivatkozott alperes arra, amennyiben felperes azt észleli, hogy a gyermeket gondozó szülő nem működik együtt a státuszvizsgálat elvégzése érdekében, védőnőként a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény 17. § (2) bekezdése, 130/A. § (3) bekezdés a) pontja alapján kellett volna jelzéssel élnie a Gyermekjóléti Szolgálat felé, felperes azonban ilyen bejelentést nem tett.

[47] Az elsőfokú bíróság bizonyítottanak találta a felmondás azon indokát is, mely szerint a helységi és a felperes által 2024 szeptemberéig helyettesítéssel ellátott helységi körzetben a tanácsadói idők azonos időben voltak, felperes annak érdekében, hogy a helyettesítéssel ellátott körzetben a feladatait ellássa, a tanácsadói időpontot anélkül változtatta meg, hogy arról az alperest tájékoztatta volna, és kezdeményezte volna a működési engedélyben szereplő tanácsadói időpont megváltoztatását. Az érintett időszakban a felperes az alperessel állt egészségügyi szolgálati jogviszonyban, nem volt annak jelentősége, hogy a helyettesítés megkezdésekor a jegyzővel, illetve a polgármesterrel történt egyeztetés eredményeként új tanácsadói időpontban állapodtak meg szóban a felperes állítása szerint. A felperes munkavégzése során megsértette az Mt. 6. § (2) bekezdésében foglalt együttműködési kötelezettségét, és nem az adott helyzetben elvárható magatartást tanúsította azzal, hogy munkáját a helyettesítési körzetben nem a működési engedélyben feltüntetett tanácsadói időben végezte, és nem működött együtt az alperessel a szükségessé vált módosítás érdekében, illetve ennek indokoltságáról alperest nem tájékoztatta.

[48] A magas vérnyomással rendelkező várandóssal összefüggésben megjelölt felmondási indok tekintetében alperes a felperes kifogásolt magatartását szintén bizonyította. A perbeli bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság álláspontja szerint megállapítható volt, hogy a gondozott esetében a 33. terhességi héten 2024. december 17-én 139/99-es vérnyomást mért a felperes a védőnői vizsgálat során, tanú5 tanúvallomása szerint ezen érték határérték vérnyomás, továbbá azon kérdésre, hogy a védőnői nyomonkövetésnek meg kellett-e valósulnia, azt a választ adta, hogy nyomon kellett természetesen követni ezt a magas vérnyomást. A felperes 2024. december 17-től 2025. január 13-ig a várandós vérnyomását nem ellenőrizte, annak ellenére, hogy a várandósgondozásról szóló 26/2014. (IV. 8.) EMMI rendelet 1. § (1) bekezdése, 2. § (1)-(2) bekezdése, 8. § (1)-(2) bekezdése, 11. §-a és e rendelet 2. mellékletének 1.3. pontja alapján a gondozott vérnyomásának figyelemmel kísérése a védőnő feladatkörébe tartozik. Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy felperes mulasztását nem érinti, hogy a közel egy hónapos időtartam alatt a karácsonyi időszakban szabadságon volt, mert a helyettes védőnő számára nem adott tájékoztatást arról, hogy a gondozott esetében a vérnyomás figyelemmel kísérése indokolt, és a peradatok alapján az is megállapítható volt, hogy 2025. január 2-től 13-ig sem ellenőrizte a gondozott vérnyomását. A felperes mulasztását nem érinti az sem, hogy a várandós gondozását végző háziorvos, nőgyógyász szakorvos a jelzett időben ellátták, a vérnyomás alakulását figyelemmel kísérték.

[49] Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a perbeli bizonyítékok szerint felperes téves tájékoztatást adott a munkáltatójának a veszélyeztetett gondozottak gondozása vonatkozásában az adminisztrációs hiányosságok pótlását illetően is, ez az indok is valós.

[50] Az elsőfokú bíróság kifejtette, az alperes azon túlmenően, hogy a felmondási indokok valóságát bizonyította, bizonyította azt is, hogy a felperes kifogásolt munkavégzésével a munkakörére vonatkozó jogszabályi előírások megsértésével látta el munkaköri feladatait [2003. évi LXXXIV. törvény 5. § (1) bekezdés], azaz ezen esetekben nem az adott helyzetben általában elvárható gondossággal, a szakmai követelmények szerint járt el védőnőként. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a fent részletezettek alapján okszerűen következtetett arra, hogy felperes a védőnői munkakör ellátására nem alkalmas, erre tekintettel a felmondás indokolása az okszerűség törvényi követelményének is megfelel. Az elsőfokú bíróság kiemelte, felperes nem kizárólag adminisztrációs hibákat vétett, hanem több esetben a munkakörébe tartozó szakmai feladatok ellátását mulasztotta el.

[51] Az elsőfokú bíróság a másodlagos kereseti kérelem tekintetében – utalással az Mt. 7. § (1) és (3) bekezdésében, a Kúria 5/2017. (IX. 28.) KMK vélemény 1. pontjában foglaltakra – kiemelte, a rendeltetésellenes joggyakorlás akkor vizsgálható, ha egyébként a munkáltató intézkedése formálisan jogszerűnek bizonyult. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes az Mt. 7. § (2) bekezdés b) pontjának eleget téve bizonyította azt is, hogy joggyakorlása nem volt visszaélésszerű. Felperes a joggal való visszaélés megvalósulását abban látta, hogy a felperes kérése ellenére az alperestől nem kapott választ arra, hogy a 2025. február 5-én kelt jelentés-tervezetek közül az akkori osztályvezető melyiket kívánja a munkáltatói jogkör gyakorlójának elküldeni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint tény, hogy az alperes felperes ezen kérdésére nem adott választ, ez azonban felperesnek önmagában véve nem okozott sérelmet. Az elsőfokú bíróság rámutatott, tanú2 tanúvallomása alapján megállapítható volt, hogy egyéb3 osztályvezető a felperesnek eredetileg küldött tervezetet kiegészítette, és a kiegészítésre tekintettel küldte el a második jelentés-tervezetet külön e-mailben. Ebből a felperes egyfelől következtethetett arra, hogy a kiegészített tervezet tekintendő véglegesnek, az pedig a felperest az észrevételezés lehetőségétől önmagában nem zárta el, hogy az osztályvezető védőnőtől két tervezetet kapott. Az elsőfokú bíróság annak tulajdonított döntő jelentőséget, hogy az alperes a jelentés-tervezetek elkészítésekor a felperessel szemben munkáltatói intézkedést azonnal nem alkalmazott, hanem az abban rögzített hiányosságokat is értékelve, csak az utóbb bekövetkezett, további felperesi munkavégzési hiányosságok értékelésével döntött a jogviszony megszüntetéséről.

[52] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kitért arra is, hogy a perfelvételi tárgyaláson a felperes jogi képviselője a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével összefüggésben arra hivatkozott, hogy a jogviszony megszüntetés háttérében a felperes védőnői körzetében bekövetkezett csecsemőhalál áll, annak ellenére, hogy felperes felelősségét az alperes sem állította. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az eset kapcsán a kormányhivatal szakigazgatási szerve szakfelügyeleti ellenőrzése eredményeként a felperes munkavégzését érintően hiányosságokat tárt fel. Az ellenőrzésről felvett jegyzőkönyvek és az annak eredményeként meghozott határozatban foglalt kötelezés miatt az alperes köteles volt a felperes szakmai tevékenységét ellenőrizni.

[53] A fent kifejtettek szerint az alperes azt is bizonyította, hogy az általa lefolytatott szakmai vizsgálat eredményeként a felperes munkavégzésével kapcsolatban több hiányosságot is megállapítottak. Felperes érvelésével ellentétben ezért az sem utalhat a joggal való visszaélés megvalósulására, hogy a felmondás indokolása több munkaviszony megszüntetési okot rögzített.

[54] Felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte oly módon, hogy a másodfokú bíróság a kereseti kérelemnek adjon helyt, és kötelezze az alperest az első és másodfokú perköltség megfizetésére. Felperes elsődleges kereseti kérelme szerint az Mt. 82. § (3) bekezdés b) pontja alapján 6 havi távolléti díjnak megfelelő 3.949.680 forint végkielégítés és az Mt. 82. § (4) bekezdés alapján 70 nap felmondási időre járó 1.515.940 forint távolléti díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Fellebbezési kérelme szerint, amennyiben a másodfokú bíróság az elsődleges keresetet megalapozottnak ítéli, úgy másodlagosan kérte annak megállapítását, hogy az alperesnek az egészségügyi szolgálati jogviszonya megszüntetésével kapcsolatos eljárása a joggal való visszaélés tilalmába ütközik, ezért az Mt. 83. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján kérte az alperessel fennállt egészségügyi szolgálati jogviszonya visszaállítását. A felperes fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjában, másodlagosan a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjában, harmadlagosan a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontjában foglaltakra hivatkozott. A pertárgy értékét a Pp. 21. § (3) bekezdés a) pontja és az 512. § (1) bekezdése szerint 7.899.360 forintban határozta meg.

[55] A felperes álláspontja szerint a perben közvetlen bizonyítékokkal bizonyította, hogy a keresettel támadott felmondás egyik indoka sem valós, okszerű vagy időszerű.

[56] A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló tények és bizonyítékok alapján a tényállást iratellenesen állapította meg, a megállapított tényekből helytelen következtetéseket vont le. Felperes már a keresetlevelében is vitatta, hogy visszautasította R. M. védőnői gondozásba vételét, csupán bejelentett lakcím és tartózkodási hely, magyar táj kártya hiányában tisztázni akarta, hogy jogosult-e a védőnői gondozásba vételre.

[57] A felperes keresetével egyezően fellebbezésében is vitatta a felmondás azon indokának valóságát, miszerint rendszerint lemondta a tanácsadási időpontokat és nem lehetett elérni. A státuszvizsgálat csúszásának oka az volt, hogy az anyával megbeszélte az időpont valamilyen okból meghíúsult, ezt követő újabb időpont egyeztetésre azért nem került sor, mert többször próbálta az anyát telefonon elérni sikertelenül. Itt utalt arra, hogy a felmondás időszerűségi követelményének sem felel meg ez az eset, mivel több mint egy évvel korábban történt.

[58] A megváltoztatott tanácsadási időre vonatkozó indok tekintetében arra hivatkozott, az egyrészt valótlan, másrészt az alperes a felmondásban is elismerte, hogy ezen ok miatt már alkalmazott jogkövetkezményt, mivel a helység²ⁱ védőnő helyettesítését felperestől emiatt elvette, és egy évvel a történetek után, ráadásul kétszeres hátrányos jogkövetkezményt nem lehet ehhez a magatartáshoz fűzni. A tanácsadási időpont bejelentésével kapcsolatban a felperest semmilyen mulasztás nem terheli.

[59] A magas vérnyomás érték méréssel és annak kontroll hiányával kapcsolatos indokot illetően felperes arra hivatkozott, tanúl háziorvos tanúvallomása szerint nem állapítható meg a bíróság által megállapított tényállítás, ami a felmondás indokaként megjelölésre került, mert a kismamának valójában nem volt magas vérnyomása.

[60] Felperes álláspontja szerint ugyancsak valótlan és bizonyítatlan a felmondás azon indoka miszerint felperes téves tájékoztatást adott alperesnek a veszélyeztetett gondozottak vonatkozásában az adminisztrációs hiányosságok pótlását illetően. Arra is hivatkozott, ezen indok a világosság követelményének sem felel meg. Az alperes ellenkérelmének mellékleteként csatolt, az ítélet indokolásában hivatkozott 2025. május 13-án felvett szakfelügyeleti jegyzőkönyvben nincs arra utalás, hogy a felperes téves tájékoztatást adott munkáltatójának a veszélyeztetett gondozottak vonatkozásában az adminisztrációs hiányosságok pótlását érintően.

[61] Felperes fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy másodlagosan kereseti kérelme szerint annak megállapítását kérte, hogy a felperes jogviszonya megszüntetésével kapcsolatosan alperes eljárása a joggal való visszaélés tilalmába ütközik, ezért az Mt. 83. § (1) bekezdés a) pont, ab) alpont alapján kérte az alperessel fennállt jogviszony visszaállítását. Ezen keresetnek való helytadást arra az esetre kérte, ha az elsőfokú bíróság az elsődleges kereseti kérelmét nem találja megalapozottnak.

[62] Felperes vitatta az elsőfokú ítélet indokolása [48] bekezdés első mondatának azon megállapítását, mely szerint a perfelvételi tárgyaláson a felperes jogi képviselője a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a szolgálati jogviszony megszüntetésének hátterében a felperes védőnői körzetében bekövetkezett csecsemőhalál áll, annak ellenére, hogy a felperes felelősségét az alperes sem állította. Felperes ezzel szemben állította, hogy erre utaló megjegyzést sem a keresetben, sem a perfelvételi tárgyaláson nem tett. Keresetében a rendeltetésellenes joggyakorlással kapcsolatban azt adta elő, hogy jogi képviselője útján F/6. alatt csatolt 2025. február 6-án kelt e-mailben annak tisztázását kérte, hogy a kétféle jelentés közül a főigazgatónak melyiket kívánják megküldeni, hogy arra tehessen észrevételt, de nem kapott választ, ezért nem tudott észrevételt sem tenni. Ez az Mt. 6. § (2) bekezdését sértő joggal való visszaélésnek minősül. Nem csak a jóhiszeműség és a tisztesség elvét sértette meg az alperes, hanem a kölcsönös együttműködés elvét is és a (2) bekezdésben foglalt tilalom ellenére ezáltal olyan magatartást tanúsított, ami felperes jogát sértette. Ez az Mt. 7. § (1) bekezdésébe ütköző magatartás.

[63] Már a perfelvételi tárgyaláson, a joggal való visszaélés tilalmának megszegésével kapcsolatban hivatkozott arra, hogy az alperes a felperes álláspontja szerint azért nem vizsgálta ki a felmondásban megjelölt okokat, mert attól tartott, hogy a kivizsgálás eredményeként azok nem bizonyulnak megalapozottnak, ezért azokat a felmondás indokaként nem lehet alkalmazni. Erre utalhat az is, hogy az alperes által elvégzett ellenőrzés eredményére nem hivatkozott a felmondás indokai között. A rendeltetés ellenes joggyakorlásra utal az is, ha a munkáltató sok felmondási indokot határoz meg, hátha valamelyik bizonyítható lesz. Mindezek alapján következtetett felperes arra, hogy az alperes először eldöntötte, hogy a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyát megszünteti, majd ehhez kerestek indokokat, és a védekezés lehetőségétől is elzárták. A körülmények alapján arra lehet következtetni, hogy alperes a felperestől úgy akart megszabadulni, hogy lehetőleg ne kerüljön sokba neki.

[64] A rendeltetésellenes joggyakorlás vonatkozásában a perfelvételi tárgyaláson a felperes arra is hivatkozott, hogy 2023-ban 93,5 %-os értékelést kapott felperes minősítése során, egy év elteltével ez a teljesítmény több mint a felére csökkent. Hivatkozott arra, hogy a tanúként meghallgatott tanúl háziorvos, akivel felperes szinte napi kapcsolatban állt,

munkavégzéséről úgy nyilatkozott, hogy 2023 és 2024 között nem tapasztalta felperes szakmai tevékenységének nagymértékű romlását.

[65] Felperes álláspontja szerint az a tény, hogy az alperes a felperes munkájával kapcsolatos két jelentéssel összefüggésben feltett kérdésére nem válaszolt, megalapozza, hogy alperes joggyakorlása rendeltetésellenes.

[66] A rendeltetésellenes joggyakorlás körében hivatkozott felperes arra is, hogy az alperes felmondásával gyakorlatilag ellehetetleníti, hogy felperes a továbbiakban a tanult szakmájának megfelelő munkakörben helyezkedjen el.

[67] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet, mint érdemben helyes helybenhagyását, és felperes másodfokú eljárással felmerült költségeiben való marasztalását kérte. Az ügyvédi munkadíjat a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte megállapítani azzal, hogy az alperes jogi képviselője áfa fizetésére kötelezett.

[68] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást helytállóan állapította meg, a releváns jogszabályi rendelkezések alapján helyes következtetéseket vont le. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy az alperes által közölt felmondás indokolásából kitűnik, hogy az alperes a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyát a felperes magatartásával, illetve képességével összefüggő okok alapján, a felmondásban foglaltak szerint szakmai alkalmatlanság miatt szüntette meg. Az alperes a felmondás indokolásában kellő részletességgel megjelölte azon konkrét felperesi kötelezettségszegéseket, amelyek értékelése alapján arra vont következtetést, hogy felperes magatartásával veszélyeztette a védőnői ellátás célját, munkáltatója jó hírét.

[69] Az elsőfokú bíróság az okszerűség körében helytállóan indult ki abból, hogy felperes védőnői munkakörében milyen feladatokat kellett ellásson, és az alperes azok tekintetében a felmondásban általa megjelölt hiányosságokat bizonyította-e.

[70] Az alperes a felmondási indokok valóságán túlmenően bizonyította azt is, hogy a felperes kifogásolt munkavégzésével a védőnői egészségügyi szolgáltatást szabályozó jogszabályi előírások megsértésével látta el munkaköri feladatait, és nem a 2003. évi LXXXIV. törvény 5. § (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően, tehát nem az adott helyzetben általa elvárható gondossággal, szakmai követelmények szerint járt el védőnőként.

[71] A joggal való visszaélés, rendeltetésellenes joggyakorlás tekintetében alperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló tények és a felperesi képviselő perfelvételi tárgyaláson tett nyilatkozata alapján helytállóan állapította meg, hogy alperes nem sértette meg a felperes által felhívott törvényi rendelkezéseket.

[72] A peres felek a másodfokú eljárásban tárgyalás megtartását nem kérték.

[73] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[74] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ában írt feltételek nem álltak fenn, a fellebbezést annak korlátai között a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdés a), c) pontjaiban foglaltak alapján bírálta el.

[75] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felek részére a Pp. 265. §-ban írtaknak megfelelő tájékoztatást adott a bizonyítási érdekről, a bizonyítási indítványokat a szükséges körben foganatosította, kellően széles körben folytatta le a bizonyítási eljárást és a tényállást a Pp. 279. §-ában foglaltaknak megfelelően, a bizonyítékok okszerű értékelésével állapította meg.

[76] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra tér ki a másodfokú bíróság.

[77] Az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a keresettel támadott felmondás tartalma a világosság Mt. 64. § (2) bekezdésében meghatározott követelménynek – az ítélet [31] bekezdésében részletezettek szerint – megfelel.

[78] Helytállóan indult ki az elsőfokú bíróság a felmondás indokainak vizsgálata során abból, hogy felperes munkaköri feladatait és az azokra vonatkozó szabályok felperes általi megtartását vizsgálta.

[79] A felmondás indokaként hivatkozott, a lakcímkártyával nem rendelkező várandós gondozásba vételének felperes általi elutasításával kapcsolatban helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy felperes személyes meghallgatása során maga is azt adta elő, úgy tudta, a gondozásba vétel feltétele, hogy a várandós érvényes lakcímmel, vagy legalább bejelentett tartózkodási hellyel rendelkezzen, és ilyen tartalmú tájékoztatást adott a várandósnak, aki ezt jelezte a nőgyógyászának. A felperes nyilatkozata, a tanúvallomások, valamint az okirati bizonyítékok alapján megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 2025. március 7-től 2025. április 29-ig a felperes téves szakmai álláspontja miatt a várandós nem került védőnői gondozásba. Itt utal a másodfokú bíróság felperes fellebbezésben előadott azon hivatkozására, miszerint a szóban forgó esetben nem visszautasította a védőnői gondozásba vételt, hanem tisztázni akarta, hogy a perbeli körülmények mellett jogosult-e a védőnői gondozásba vételre az érintett várandós. A perbeli bizonyítékok szerint felperes az általa hivatkozott „tisztázás” érdekében igazolható módon nem tette meg a szükséges lépéseket, a felperes csak a járási vezető védőnő utasítására járt el a várandós gondozásba vétele érdekében 2025. április 29-én.

[80] A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú bíróság tanú1 háziorvos tanúvallomását és tanú3 nőgyógyász vallomását is értékelte, a bizonyítékok összességükben történt mérlegelése nem tekinthető okszerűtlennek. Felperes azon hivatkozását, miszerint nem kizárt, hogy R. M. a nőgyógyászának más történetet adott elő, aki ezt jelentette a megyei védőnőnek, aki ezután kereste meg a helységi járási védőnőt, hogy közölje a felperessel, az adott helyzetben is ellátásába kell vennie a kismamát – a peradatok nem támasztották alá.

[81] Felperes ezzel a magatartásával megszegte a 49/2004. (V. 21.) ESzCsM rendelet 2. § (5) bekezdésében foglaltak és kötelezettségszegését nem menti, hogy a felperes eljárásáról tanú5 háziorvos is tudott, mert a felperes védőnői felelőssége független a védőnői körzetben egészségügyi szolgálatot ellátó háziorvos felelősségétől.

[82] A felperes megalapozatlanul vitatta a felmondás státuszvizsgálattal kapcsolatos indokának valóságát. Az elsőfokú bíróság ítéletének [36] bekezdésében konkrétan felsorolta azokat a bizonyítékokat, melyek ennek az indoknak a valóságát alátámasztották (felperes nyilatkozata, felperes felettesének, tanú2nak és a gyermek anyjának a tanúvallomása, a gyermek szűrővizsgálati adatlap-kivonata).

[83] Felperes azon védekezése, mely szerint a státuszvizsgálat „csúszás”-ának oka az volt, hogy az anyával megbeszélte időpont valamilyen okból meghiúsult, ezt követő újabb időpont egyeztetésre pedig azért nem került sor, mert többször próbálta az anyát telefonon elérni sikertelenül, megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy amennyiben felperes azt észleli, hogy a gyermeket gondozó szülő nem működik együtt a státuszvizsgálat elvégzése érdekében, akkor a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény 17. § (2) bekezdése, és a 130/A. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelzéssel kellett volna élnie a Gyermekjóléti Szolgálat felé, amit szintén nem tett meg.

[84] Felperes azon hivatkozása, miszerint a felmondási indok az időszerűségi követelménynek sem felel meg, mivel több mint egy évvel korábban történt ez az eset, nem helytálló. Az alperes összességében értékelte a felperes mulasztásait, és ez az eset azt támasztotta alá, hogy munkavégzése hosszabb ideje nem felelt meg az előírásoknak.

[85] A megváltoztatott tanácsadási időre vonatkozó indok tekintetében felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az egyrészt valótlan, másrészt – egy évvel a történetek után – kétszeres hátrányos jogkövetkezményt nem lehet ehhez a magatartáshoz fűzni. Az alperes szakfelügyeleti jegyzőkönyvvel és az ellenőrzés eredményeként hozott határozattal igazolta, hogy a két településen azonos időszakban lett volna a tanácsadás, az alperes bizonyította azt is, hogy a felperes oly módon változtatta meg a tanácsadás időpontját, hogy arról az alperest, illetve a hatóságot nem tájékoztatta. Helytállóan állapította meg ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság, hogy felperes a helység2i helyettesítés tekintetében nem a működési engedélyben feltüntetett tanácsadási időben végezte a tevékenységét, és nem működött együtt az alperessel a tanácsadási időpont szükségessé vált módosítása érdekében, ennek indokoltságáról alperest nem tájékoztatta, ezzel megsértette az Mt. 6. § (2) bekezdésében foglalt együttműködési kötelezettségét és nem tanúsított az adott helyzetben elvárható magatartást.

[86] A magas vérnyomás érték után kontroll és orvosirányítás hiányával kapcsolatos indokot illetően kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a felmondás indokolása ugyanezen okkal kapcsolatban azt is tartalmazta, hogy „Ön által pedig nem történt meg a folyamatos gondozás, a mért nem optimális érték kontrollálása, nyomon követése, ...”. A felperes a védőnői vizsgálat során 2024. december 17-én 139/99-es vérnyomást értéket mért. tanú5 tanúvallomása szerint ezen érték ún. határértékvérnyomás, és a tanú szerint a védőnői

nyomon követés ilyen vérnyomás érték esetén indokolt volt. Mindebből következően nem annak volt döntő jelentősége, hogy a mért vérnyomás érték „magas”-nak, vagy csak „határérték”-nek minősül, hanem annak, hogy már határérték esetén is szükséges volt a szakmai szabályok szerint a védőnői kontroll, illetve az orvosirányítás. Felperes 2024. december 17-től 2025. január 13-ig a várandós vérnyomását nem ellenőrizte, ezzel elmulasztotta a várandós gondozásról szóló 26/2014. (IV. 8.) EMMI rendelet 1. § (1) bekezdése, 2. § (1)-(2) bekezdése, 8. § (1)-(2) bekezdése, 11. §-a, valamint a 26/2014. rendelet 2. számú mellékletének 1.3 pontja szerinti kötelezettsége teljesítését.

[87] Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, felperes mulasztásáért fennálló felelősségét nem érinti, hogy ebben az időszakban szabadságon volt, mert szabadsága megkezdése előtt a helyettes védőnőt tájékoztatnia kellett volna a kontroll szükségességéről, amit szintén elmulasztott. Nem maradhat értékelés nélkül ezzel kapcsolatban az sem, hogy felperes 2025. januárjában közel két hétig sem ellenőrizte a gondozott vérnyomását. A felperes mulasztásának tényét nem érinti, hogy a várandós gondozását végző háziorvos, nőgyógyász szakorvos a jelzett időben ellátták és vérnyomása alakulását figyelemmel kísérték, mivel felperes védőnői feladatai ellátásával kapcsolatos felelőssége független ezen személyek tevékenységétől.

[88] A fellebbezésben foglaltaktól eltérően a felperes által az adminisztrációs hiányosságok pótlását érintő, alperes részére adott téves tájékoztatás felmondási indok a világosság követelményének megfelelő. Az indokolás utal a szakfelügyeleti ellenőrzésről a járási vezető védőnő által VA-04/NEO/00560-8/2025. számon készített jegyzőkönyvre, továbbá arra is, hogy az ellenőrzés három pontban tárt fel hiányosságokat.

[89] A felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a 2025. május 13-án felvett szakfelügyeleti jegyzőkönyvben nincs arra vonatkozó utalás, hogy a felperes téves tájékoztatást adott munkáltatójának a veszélyeztetett gondozottak vonatkozásában az adminisztrációs hiányosságok pótlását érintően, mivel ezt alperes sem állította és az elsőfokú bíróság sem ezt állapította meg ítélete [42] bekezdésében. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint az alperes a csatolt három okirati bizonyítékkal (munkáltatói felhívás, arra vonatkozó felperesi nyilatkozat és a 2025. május 13-án felvett szakfelügyeleti jegyzőkönyv) bizonyította a felmondás azon indokát, miszerint a felperes téves tájékoztatást adott az alperesnek a veszélyeztetett gondozottak gondozása vonatkozásában az adminisztrációs hiányosságok pótlását érintően. A felperes által hivatkozott jegyzőkönyv tehát csak egy volt a három okirati bizonyíték közül, a felmondás ezen indokát – valóban nem a jegyzőkönyv, hanem – a három okirat tartalma együttesen bizonyítja.

[90] A perbeli bizonyítás eredményeként megállapítható volt és erre alperes megalapozottan hivatkozott, hogy a felperes jogviszony megszüntetéséhez egy közel háromnegyed évig tartó folyamat vezetett, felperes munkavégzésével kapcsolatban több, folyamatosan jelentkező hiányosságot tárt fel az alperes.

[91] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy felperes a kifogás tárgyává tett, a perben az alperes által bizonyított magatartásaival a védőnői egészségügyi szolgáltatásra vonatkozó jogszabályi előírásokat megsértette és nem a 2003. évi LXXXIV. törvény 5. § (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően

végezte munkáját. Megalapozottan emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem kizárólag adminisztrációs hibákat vétett, hanem több esetben a munkakörébe tartozó szakmai feladatok ellátását mulasztotta el, és mindezekre tekintettel nem volt okszerűtlen alperes azon következtetése, hogy felperes a védőnői munkakör ellátására nem alkalmas.

[92] A másodfokú bíróság a rendeltetés ellenes joggyakorlás tekintetében az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel maradéktalanul egyetért, azt megismételni nem kívánja.

[93] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel csak utal arra a másodfokú bíróság, hogy a peradatok nem támasztották alá felperes azon állítását, miszerint alperes előbb eldöntötte, hogy jogviszonyát megszünteti és ehhez keresett indokokat, továbbá a bejelentéseket alperes nélkül fogadta el, hogy azokat kivizsgálta volna. Téves az a jogi álláspont, hogy a rendeltetés ellenes joggyakorlásra utal az is, ha a munkáltató több felmondási indokot határoz meg. A felmondás indokainak számát a jognyilatkozatot tevő korlátozás nélkül határozhatja meg azzal, hogy a közöl indokok tekintetében őt terheli a bizonyítás.

[94] A másodfokú bíróság a felperes védekezés lehetőségétől való elzárását illetően is egyetért az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel.

[95] A rendeltetésellenes joggyakorlás vonatkozásában a felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy minősítése során egy év elteltével teljesítménye több mint a felére csökkent, noha a tanúként meghallgatott tanú háziorvos, akivel felperes szinte napi kapcsolatban állt munkavégzéséről úgy nyilatkozott, hogy 2023 és 2024 között nem tapasztalta felperes szakmai tevékenységének nagymértékű romlását. Ezzel kapcsolatban utal a másodfokú bíróság tanú2 tanúvallomására, miszerint 2023-ban nem volt kellő idő arra, hogy a 107 védőnő munkáját megfelelő alapossággal vizsgálják, a következő év már egy teljes év volt és három szakfelügyeleti vizsgálat is volt, mely felperes vonatkozásában hiányosságokat tárt fel. tanú1 háziorvos nyilvánvalóan csak a személyes tapasztalatáról nyilatkozhatott ebben a kérdésben és nem volt teljeskörű rálátása felperes tevékenységére.

[96] A fent részletezettek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az alperes a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyát az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontjának, illetve a 65. - 66. § rendelkezéseinek megfelelő alkalmazásával szüntette meg felmondással, továbbá az alperes joggyakorlása nem ütközött az Mt. 7. § (1) bekezdésébe. Erre való tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésére és a 386. § (4) bekezdésére utalva helyes indokai alapján helyben hagyta.

[97] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében az alperes másodfokú perköltésének viselésére köteles. Az alperes ügyvédi munkadíj igényét a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján terjesztette elő, melynek megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság a felperest. Az ügyvédi munkadíj áfát tartalmaz.

[98] A másodfokú bíróság a felperes pervesztességére tekintettel a Pp. 83. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján

rendelkezett a fellebbezési illetékekről, melyek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési pertárgyérték és az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján állapított meg.

[99] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2026. április 21.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró

Dr.Sarmon Hedvig s.k.
bíró